

Ana Barton

PROSPECT DE FEMEIE

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{5}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

© 2014 Ana Barton

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport fizic sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burgelea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: Irina Ionescu-Homoriceanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARTON, ANA

Prospect de femeie / Ana Barton. - București : Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-27-7

821.135.1-32

Ana Barton

Prospect de femeie

HERG BENET
PUBLISHERS

MAI ȚII MINTE, JAVIER?

Nu mai rămăsese nedansată niciuna dintre zilnic trecutele străzi. Nu mai aveam pași de mers cu mine și mă gândeam uneori să-i caut, că poate vor fi venind și neutre vederi, așa că trebuia să fiu pregătită. Însă nu-mi mai era la îndemână măsura învățată și m-am împăcat repede cu nepotolirea mișcărilor rotunde. Vezi, suntem iar în mai, ca întotdeauna. Iar nu mai știu să merg.

Mi-am cusut bănușul de argint de bucata mică și roșie de bumbac fierbinte și am știut atunci că n-are decât să treacă oricâtă vreme o vrea, în zadar se va zbate secunda să se-mplinească. Și-am mai știut că e vie și nevătămată lumina asta lichidă care ne ține în paturi de transfuzie nesfârșită și că dezlegare n-are, deasupra de putere, tăgadă și răspas. Am mai vrut să mă ridic din mine, știi, dar gândul nu s-a născut viu, că nu poți umbri sângele cu apă, fie ea și făcătoare de văi sărate și mereu altele, cu maluri moi. Clipește acum, lung și strâns, Javier. Nu te grăbi să deschizi fereastra.

Aruncam spre tine ovale de adevăruri mici și femeiești, hai, râzi ca atunci, iar tu le prindeai și suflai

asupra lor cald, dându-mi-le înapoi, la adăpost. Și îndrăzneai să afli nume nou nestrucăciunii: să nu-mi ascund buzele și ochii sub podoabă de străină culoare. Mai știi când ai sărutat, a încuviințare, inelul de lemn pe care l-am pus cu frică în ziua în care nu mă simțeam frumoasă? De sute de ori, mestecându-l în pupile, terfelindu-l în amprente, până l-am smuls din deget de-atâta sugrumare, iar de-atunci nici nu-l mai pot privi. Îl dau.

Mai miros și acum a sălbăticiune odihnindu-se împotriva adierii și mai topesc în nări aerul câmpului de ciuperci fermecate de apropierea uciderii. Și nu mi s-a uscat blana. Strălucește brun și ud. Mă mai lași, Javier, să-ți spun mai nimicuri? Să nu mănânc nimic și să dorm tot somnul deodată?

Îți povesteam de Akhenaton, cel-ce-sălășluiește-întru-adevăr, iar tu dădeai paginile unui Chagall și mă-ntrebai de Baruch. Mie-mi venea să te tund cu mâinile goale. Neîmblânzită așezare mai ești tu. Mă faci să-mi fie drag de mine, că nu mă vrei domesticită. Nu-mi cauți cumințenia și batjocură faci din spaimele mele înnădite-n căpăstru. Nu mai râde, Javier. Om sunt și eu.

Stăteam față în față și ne scriam scrisori din ochi. Îi închideam când făceam schimbul. Așa ne odihneam de vorbe. Noi n-avem șoaapte. Numai râs și tăceri. Nu știi prin ce minune, lumească totuși, nu ne golim, ci ne tot adăugăm. Unul altuia. Trăim în nevedere și neatingere, întreg fiecare în totul celuilalt. Izvor și diluviu. Mă mir acum că nu ne-am mirat niciodată. Bine, strânge, dacă vrei.

Întâmpla-se-vor toate astea, Javier, și nu se vor sătura altele să ne găsească, nicicând după chip, mereu după asemănare. Da, fiindcă noi nu avem întregimea metalului de a descărca firescul de neștiut. Ți-e cald?

FEMEIA CU CHILOȚII PE FLUIERUL PICIORULUI

Duminică lenevită, să fi fost ca la 1994. București. Un august amânat binișor și-un pic peste șase seara. Coboram de pe strada Ion Câmpineanu către bulevardul Magheru. Și coboram încet fiindcă orașul încă mai mirosea pe-atunci a ispită de promenadă. O companie turcească se-apucase să ridice clădirea unei bănci și construcția era aproape gata. Arhitectul, Fikret Sert îl chema, din Ankara de felul lui, umbla bezmetic prin oraș, neputându-se hotărî ce adicție s-aleagă: frumusețea femeilor ori pe cea a clădirilor. Disonant s-a și întors în țara lui, la nevasta blondă, creștină și cu ochi albaștri căreia-i purta poza-n portofel. Un tip mai degrabă bizantin, turcul ăsta, mereu vinovat din pricina băncii lui proaspete și neisprăvite, care se ițea ca un apendice extern în coasta Teatrului Excelsior. Mândru însă deopotrivă. M-am gândit la el pe când am făcut stânga larg, ca la regulament, deși pedestru, să mă înscriu în aval. Nu mai trecuse de vreo două săptămâni pe la mine și, obișnuită cu vizitele lui scurte și ritmate, manifestate-ntr-o engleză cam colțuroasă

de ambele părți, mă-ngrijorasem, însă nu cine știe ce.

Pustiu pe străzi, că doar nu era atâta „mașinărie“ în timpurile alea. (Vorba fie-mii: „Mamu, pe vremea ta...“) Veneam de la galerie, de-aia lucram duminica, dar ăla nu era serviciu, era privilegiu. O galerie de artă, pe Academiei, prima mea slujbă și, bunînțeles, cea mai frumoasă. Cu expoziții care se schimbau de două ori pe lună și cu un ecosistem de artiști și de vizitatori care, neputându-se proteja prin nicio lege, aproape c-a dispărut. Fikret era un turc tânăr, să fi avut el treizeci de ani?, pasionat de artă și de poezia medievală persană. Învățase chiar și farsi. Ne plăcea să alcătuim împreună tipologii de frumusețe feminină românească. Și de purtare liberă. A lor. El îmi contrapuncta cu femeile din Ankara cvasicosmopolită, despre care zicea c-ar fi fost incomparabil mai dezinhibate decât celelalte, din provincii, dar tot nu le-ajungeau pe-ale noastre. Încercam să mi le imaginez, exercițiu lipsit de sevă și culoare însă. Stând în galerie amândoi și privind cu luare-aminte îndeosebi muieristica, simțeam strada mișcătoare ca pe-un acvariu. Strada, cu siguranță, nu ne privea pe noi în același fel. Unii oameni chiar ne salutau prin geam. Fapte levantine, mă gândesc acum, deși se prea poate să fi fost și frăgezimea ajungerii în marele oraș vreo cauză ori, poate, singura.

Nu mă grăbeam spre casă, așa c-am parcurs asfaltul punând un picior în fața celuilalt, un fel de coasere înaintea acului, dacă e să abstractizăm nișel. Și eu eram printre neofiții Bucureștilor, aveam numai doi ani de la descălecare, și mi-era o mare frică de oraș. Îl luam încet, ca-n sfaturile din cărțile motivaționale,

însă despre reciprocitate nici nu putea fi vorba.

Mă pregăteam așadar să traversez bulevardul, la trecerea de pietoni de la Inter. Cald și nimeni pe trotuar. Nu pe partea mea. Vizavi, pe la Dalles, o femeie. În mers oarecum săltat. Ba nu, simfonic, în varianta mahleriană de climax, și cred că, mai degrabă, asta avea legătură cu alcătuirea ei din corp și aer. Părea că bate aerul, cum bat alții apa. Înaltă și filiformă, îmbrăcată à la *guerrillos*, varianta îndulcită: bluză kaki, cambrată, fără mâneci, fustă de aceeași culoare, lejeră, zburătoare, o palmă sub genunchi, o palmă mică, nu de răzeș, sandale joase, brune, în curele, și-o geantă de vânători de munte. Adică într-o croială semănând a. Și chiar dacă sunt un pieton numai bun de spânzurat, n-am avut nicio clipă tentația contravenției tocmai fiindcă femeia aia mi-a atras atenția într-o modalitate aproape frauduloasă. Avea ceva ce n-aș fi putut numi în sunete coagulate cu sens și asta m-a făcut să mă cumințesc, ținând tălpile simetric pe bordură, și să-mi tacă și bisec-toarele cu gânduri incontinent. Priveam și mă goleam de celelalte simțuri, fără nicio pă sare. Nici apăsare.

Femeia mergea. Pas vioi, dar nu aprig, mișcări ferme, însă delicate, capul parcă purtat de ușoara pală de vânt. Parc-am văzut și-un obraz surâs, dar nu bag mâna-n foc fiindcă ne despărțea o zebra generoasă, de bulevard central. Recunosc, azeam toată percuția din „Titan“. Bine, sunt obsedată de Mahler, nu ascund asta, însă făptura aia chiar se mișca precum o anghilă apoteotică, deși biped și pe uscat. În capul meu sunau chimvale, drept este. Cu trâmbițele Apocalipsei cu tot. Fără înger. Am forțat puțin pleoapele, să-mi

permite o deschidere mai largă, de parcă aş fi avut şi-o a treia, ca la găini, să mă fi încurcat. Vedeam molecule prin arcul de aer de peste bulevard, nu alta. Şi, în secundele-n care-mi aşteptam eu verdele semaforial la stâlp, făcându-mă statuie de mirare, nu de sare, precum, în vechimi, femeia lui Lot, iar femeia mea de vizavi continua să meargă, văd că-i alunecă oarece, glisare fină şi unduitoare, pe fluierul piciorului drept. Ceva roşu, moale, firav.

Ea, neoprindu-se din mers, nemodificându-şi unghiul de înclinare a capului, imperturbată carevasăzică, ridică, punând în gest o graţie de Pliseţkaia, piciorul nepândit de grijă ori de lene până în dreptul tomberonului pe lângă care trecea în clipa aia şi lasă molcom să se scurgă în burta lui chiloşii mici, din aţe roşii. Apoi, cu aceeaşi nealterată graţie, care pe mine m-a mpietrit pe trunchiul semaforului, şi-a coborât piciorul într-o modalitate aproape muzicală, aşezându-şi-l, pletorică armonie, în ritmul ei de păşire perfectă, fără urmă de discontinuitate. Nicio ezitare. N-am respirat, iar ea a plecat în mai departele ei eufonic şi euritmice, fără nicio desprindere de suviţă din părul prins, altfel, lejer şi-n lipsa oricărei alte tresăriri.

Şi s-a făcut şi roşu, şi s-a făcut şi verde de mai multe ori, însă eu îmbrăţişasem deja stâlpul de beton al semaforului şi tot nu-mi venea să cred că fusese aievea ce văzusem. Nu am putut pleca de-acolo până ce n-am găsit un nume secvenţei care mă bântuie şi astăzi şi care-mi este de-atunci reper atitudinal absolut. Acolo am văzut eu feminitatea în ipostaza supremă a prezenţei ei de spirit.

DĂ-I CU SPIRT, COCOANĂ!

Nu m-am gândit până acum la un fluture ca la un temei, dar azi-dimineață am deschis ochii asupra unuia mare și colorat care-mi explora camera fără să caute vreo ieșire. Nimic nervos, nimic disperat. Nu căuta. Doar poftea din aripi și gusta din aer. Din cauza lui n-am știut unde și când mă aflu, dacă sunt aici sau acasă, acum ori cândva. Am apucat să mă mir că nu mă sperii. Și imediat mi-am amintit de ea, de cea mai tânără femeie pe care-am văzut-o vreodată.

Mică, neagră, veselă, cu șorț cu flori și-un răs continuu, cu totul și cu totul de viplă. Îi spuneam Coca. Străinii îi ziceau Ostroveanca. Pe ea o chema Gheorghia. Fuma Mărășești și Naționale. Se cădea să tușească mai mereu de la ele, dar nu, ea era femeie, cochetă carevasăzică, și-o împlânzise pe pârdaică în râsul ăla fără nume. N-am văzut-o plângând, plângându-se, fiindu-i frică ori suduind. Și nici dezamăgită. Numai o dată, supărată și pierdută.

Avea vreo 14 ani când era servitoare la niște vecini, negustori. Băiatului lor i-a plăcut atât de tare de ea, că a lăsat-o gravidă. Au dat-o afară pe țigancă. Și nu pe

tăcute. Bunica mea, care avea și ea doar 18 ani și abia se măritase, a hotărât că are nevoie de ajutor în casă. Și fata a venit. A găsit ea peste câțiva ani un ursar cam leneș și bețiv și-a mai făcut doi copii cu el. Îi creștea singură, că el era mereu plecat.

N-am întrebat pe nimeni cine e Coca pentru că am deschis ochii cu ea aproape, în casă. Erau bunicii, străbunica albă, cu poveștile ei milenariste de început de secol, de care, la cei 86 de ani, cât avea atunci, se amuza teribil, și Coca. Singura particularitate a ei era că venea dimineța, pe la 7.00, când bunica o aștepta cu o cafea aburindă despre care o vreme am crezut că e albastră fiindcă așa erau ceașca și farfurioara, și pleca după-amiaza.

N-am știut că o iubesc până nu i-am văzut moartea cu ochii. Eram cu părinții în mașină și mergeam în Ardeal, în vacanță, la ceilalți bunici. Au oprit la marginea unui lan de grâu, iar mama mi-a spus că din el se face pâine. Aveam trei ani și jumătate și mi s-a părut un miracol, așa că am întrebat cum. Ei, și mama mi-a explicat cum se face din grâu făină, apoi se frământă coca, se aruncă în cuptor și... Mă scuturam de plâns și spuneam că vreau acasă, s-o văd eu pe Coca bine și sănătoasă și să n-o facă nimeni pâine.

Nu mult peste șase ani trebuie să fi avut când am apucat scara, am târât-o cu greu și m-am urcat repede, să nu mă vadă cineva, și fericită pe magazia de lemne. La coborâre, n-a mai fost la fel de mare bucuria pentru că m-am dezechilibrat la a doua treaptă și am căzut, iar nu oricum, ci cu scara mare peste mine. Eram acasă cu bunica și cu ea. Au venit amândouă

într-un suflet și au văzut mult sânge. Coca s-a aplecat deasupra mea și m-a întrebat: „Mă vezi?“ I-am spus că da. Mi-a pus mâna sub cap, a pipăit, și-a scos palma înroșită și-a zis râzând: „Numără-mi dinții!“ Am început să număr, iar ea s-a întors liniștită înspre bunica: „Vede. Cunoaște. Nu e spart. Dă-i cu spirt, cocoană!“

Mi-a adus apoi dulceață de trandafiri, apă rece, s-a așezat pe un scăunel de lemn și m-a luat în brațe. A cântat încetișor ceva ce n-am mai auzit nicicând până atunci și nici de-atunci și m-a legănat până am adormit. Era soare afară și un fel de primăvară. Când m-am trezit, avea în păr un fluture.

DRAGOSTE NE-MPĂCATĂ

Nu te întreabă dacă ți-e foame, sete sau somn. Nu ți știe istoria văzută sau nevăzută. Nu-i pasă că nu-ți pasă prea mult de existența ei. Doar e la alții. Nu te atinge pe tine. Nu știe că-ți era moale – poate prea moale – fără ea. N-aveai vreo lipsă. Nu bate la ușă. Nu dă „Bună ziua!“.

Nu aruncă doi bani peste nepregătirile, sensibilitățile sau temerile tale. Nu este electivă. Nu are milă. Nici nu se uită vreodată la frumusețea ta. Nici la lipsa ei. Nu se sinchisește niciodată de propria dulceață: aceea a unei lovituri de leucă. Nu se sfiește să te mângâie de la prima întâlnire cu preafrumoasele ei șenile.

Am visat cândva că am supraviețuit întâlnirii cu dragostea necruțătoare. Ba chiar că ne-am împrietenit. Aveam o casă de lemn în mijlocul unui lan de floarea-soarelui. Vedeam din cerdac un pârâu. Aproape. Viața era albastră cu auriu. Verde, numai primăvara. Făceam exerciții de obișnuire. Nu mi-era greu, însă nefamiliar. Învățam repede și-mi plăcea toată materia. Mă gândeam la viața de dinainte de

CUPRINS

Mai ții minte, Javier?	5
Femeia cu chiloții pe fluierul piciorului	8
Dă-i cu spirt, cocoană!	12
Dragoste ne-mpăcată	15
Spovedania unui vasilisc	17
Râie de la Mărgineni	20
În pădure	23
Piper negru, măcinat	24
Aș dormi în patul tău	27
Prospect de femeie	29
Jumătate Jupiter	33
Cum te leagă mă-ta	35
Hanger fraged	36
Cvasipseudokinegetikos sau Despre pizde și alți demoni	38
Sturm und Zdrang	41
Dulcinea del... ce-o fi	44
Nedezlegată	46
Zugzwang	49
De catarg	52
Iertarea ne păcatelor	54

Îndreptar pasional	57
Cum iubesc păunii	60
Dincolo de totdeauna	63
Dă, Bă, și mie o gagică!	66
Aruncătorul de mărgăritare	68
Ca lămâia pe sardele	71
Săru' mâna, nea Florică!	73
Unu. Doi. Unu	77
Export de privighetoare	80
Chitan-ță	82
De tot	85
Sunt Cristi, fostul tău iubit	88
Bestiar cu selfăstim	91
Urâtă și proastă	94
Nevătămații	97
Jubiria	99
Cuplărai.....	103
Murgu.....	106
Dragoste oarbă	109
Joiu'	113
Cântec de somn	116
Prostie cu premeditare	121
Apocalipsica	123
Glonțoaica	126
Călăuză către leac	130
Târfar	133
Nici dracii nu mai sunt ce-au fost	135
Crupă de unicorn	138
Domino secundar	139
Cozonac de final	143
Orela	146

Păi, vin eu...	150
Teză	152
Tipsie	154
Cântec de legănat diminețile mici	157
Căuș	160
Dragoste ne-ntoarsă	162
Rozina, femeie deșteaptă	164
Curvă bătrână	166
Femeia mea din turnul ei	169
Te iubesc, lua-te-ar dracu'!	172
Gospodină-n pat, doamnă-n bucătărie...	173
Inimă roșie cu lapte dulce	177
Mușcă-mă frumos!	180
Sfârcuri pentru doi căței	184
Lasă-l!	187
Fidelitate	190
Să vorbim și noi ca doi străini	194

„Delicatețe și forță, stihuri-volute și umor, uimitoare bogăție de limbaj și sensibilitate incandescentă, poezie-n proză și invers. Emoție. Sau o sinecdocă splendidă. Trebuie notă de subsol?“

Răzvan Petrescu

„Cine-a spus «Madame Bovary c'est moi» a fost deștept. Așa e și scrisul Anei Barton: îți place, te excită și apoi te răcorește. Rămii, după lectură, cu senzația de întâlnire rară.“

Ara Șeptilici

„Ironic, dar ludic. Dulce, dar mușcător. Brocat, delicat și cu un simț al detaliului precum o dantelă frivolité. «Prospect de femeie» se ia pe nemîncate, pe inima goală, căci o umple cu vîrf și îndesat. Nu are contraindicații, iar supradozajul este recomandabil pentru cord și neuron.“

Petronela Rotar

„Vine în literatură dinspre publicistică. Și o face în forță, cu o plăcere acaparantă a povestirii. Posedă știința fermecării cititorului datorită frescului și lipsei de inhibiții. Ana Barton are toate atuurile unei scriitoare de excepție.“

Alexandru Petria

www.hergbenet.ro

